

borgerlig Straffelov eller efter nærværende Lov er strafbar, men hvorved Skade er forvoldt Statskassen, have at erstatte den foraarlagede Skade.

§ 21.

Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov (Orl. § 49). Afholdes saadan Udgift, er den eller de Ministre, som i Genhold til Reglerne i denne Lovs 1ste Afsnit, bære Ansvaret for Afholdelsen, pligtige at tilsvare Statskassen Beløbet af den afholdte Udgift.

Spørgsmaalet om, hvor vidt en Udgift har Hjemmel i Finantsloven, og i benegtede Fald paa hvem, samt i hvilket Forhold Ansvaret falder, afgjøres af Rigsretten.

Findes en Udgift at mangle Hjemmel, men det ikke findes oplyst, hvem der efter foran nævnte Regler bærer Ansvaret for Afholdelsen, ville alle de paa den Tid, da Udgiften afholdtes, fungerende Ministre være at anse som ansvarlige.

For saa vidt der for et Beløb, som skal tilsvares, er anskaffet Gjenstande, som uden anden Virkning end Afsavnet kunne udleveres af Staten, ville de, naar Beløbet er tilsvaret, være at udlevere den, der har tilsvaret det.

IV. Ansvarets Forældelse.

§ 22.

Ansvar til Straf for Forseelser, der ikke falde ind under almindelig borgerlig Straffelov, bortfalder, naar hverken Kongen eller Folkethinget inden 2 Aar efter at have faaet Veilighed til at iværksætte Diltale har besluttet saadan. Veilighed til at iværksætte Diltale antages givet ved opnaaet Kundskab om det paagjældende Forhold, for Folkethingets Vedkommende i Forbindelse med, at Thinget derefter har været i mindst 2 Maanedes ikke ved Udsættelse eller Opløsning afbrudt Virksomhed.

§ 23.

Det til Forseelsen knyttede Erstatningsansvar bortfalder med Strafansvaret.

§ 24.

Ansvar til Erstatning, som ikke er grundet i en Forseelse, der medfører Straf bortfalder, naar Rigsdagen ved sin Beslutning i Genhold til Grundlovens § 50 har godkendt det aarlige Statsregnskab, uden at tage noget Forbehold med Hensyn til det Beløb om hvis Erstatning der er Spørgsmaal.